

VINCENT **KLIESCH**

námet

SEBASTIAN **FITZEK**

**FREKVENCIA
SMRTI**

AURIS

TRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

VINCENT KLIESCH

námet

SEBASTIAN FITZEK

**FREKVENCIA
SMRTI**

AURIS

TATRAN

Z nemeckého originálu Vincent Kliesch: Die Frequenz des Todes. AURIS,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knaur Verlag, AG, Mníchov 2020,
preložili Zuzana Kováčiková, Andrej Zahorák.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5318. publikácia
a 33. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Mládeková

Jazykovi redaktori Zlata Sršňová, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

Preklad diela finančne podporil Literárny fond.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany(www.avainternational-de)

Copyright © 2020 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG
Translation © Zuzana Kováčiková, Andrej Zahorák 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1252-6

1. kapitola

Cecile

Zo všetkých zvukov, ktoré môžu byť predzvesťou hrôzy, počula Cecile Dormová azda ten najhorší. Nebol to silný buchot na vchodové dvere uprostred noci ako naposledy, keď sa pred nimi zjavil v pyžame sused Friedmann odnaproti. Zvyčajne ju ani nepozdravil, asi si myslel, že keď býva vo vilovej štvrti vo Westende, je niečo viac. *Zlatko, nemyslíš, že je to trochu nad naše možnosti?* Jej manžel Jonathan túto štvrt' miloval, pretože tu vyrástol, hoci iba v činžiaku bez záhrady. V priestranom sídle, ktoré si vyžadovalo renováciu, im však bolo lepšie, aj keď sa tu Cecile cítila osamelejšie ako v rodnom Mahlowe, kde na ňu nikto nezazeral, keď si v športovej súprave, nenamaloovaná a s narýchlo uviazaným vrkočom bežala kúpiť niečo na raňajky. *„Nie je to tá ženská z Úradu starostlivosti o mládež? Cvokárova žena. Vraj to znamená, že si svojich pacientov voďí domov. Dokonca presťahoval ordináciu z podkrovia do pivnice. A nevyhodili ho z kliniky? A ten ich dom! Ved' nemajú ani na fasádu!“*

Friedmann, ktorý sa v dôchodku vypracoval na miestneho šerifa, jej to raz fľochol rovno do tváre. „Môžete sa hanbiť, ako ste nechali spustnúť tú starú vilu!“ Keď ich však v tú noc zobudil, opadáajúca omietka mu neprekážala. Stál pred nimi bosý, s nefunkčným telefónom v ruke.

„Ste predsa lekár!“ naliehal na Jonathana. „Prosím! Mój vnuk sa dusí!“

Štvorročný chlapec, ktorého Friedmannovci strážili, dostal laryngitický záchvat. Cecile malého jednoducho zabalila do deky, vyniesla ho von a spastický kašeľ rýchlo ustal.

Teraz to však nebolo zadúšavé chrčanie, kvôli ktorému Cecile búšilo srdce o rebrá ako basketbalová lopta o parkety v telocvični, ani rýchlo sa približujúce trúbenie sprevádzané pištiami pneumatikami, pukanie okenného skla v obývačke, keď ležala v posteli uprostred noci, či jasný zvuk praskania kostí po náraze. Zvuk, ktorý ju tak veľmi znepokojil, bol oveľa horší. Vychádzal priamo z postielky, kam uložila malú Selmu. Bolo to ticho. Úplné a nemilosrdné.

Ten desivý pokoj ju prebudil. Vyčerpanie iba nachvíľu zvíťazilo nad materským inštinktom, čo v nej najnovšie prebývalo. Mama medvedica, ktorá ani na okamih nespustí zrak zo svojho mláďaťa, zlyhala a zaspala na gauči s odsávačkou mlieka v rukách. Nebolo to ani preto, že nočný pokoj a spánok boli pre ňu už šesť týždňov iba vzdialenými spomienkami. V noci vstávala každé dve hodiny, aby pripravila fľašu s mliekom, lebo to málo, čo jej nakvapkalo z prs, by nezasýtilo ani malú myšku. Jonathan sa raz ponúkol, že jej pomôže, a unavene sa so zatvorenými očami snažil nahmatať fľašku, Cecile však iba mávla rukou. Potreboval sa vyspať kvôli svojim pacientom. Musí byť odpočinutý, nesmie si dovoliť nijakú chybu. Najmä nie teraz, keď sa po viac ako desiatich rokoch ako lekár a psychoterapeut pôsobiaci na rôznych berlínskych klinikách konečne osamostatnil. Pacienti trpiaci depresiou, poruchami príjmu potravy či panickým strachom, ktorí ho navštevujú v ordinácii, by nepochopili, keby napodobnil Cecile a zaspal počas ich terapeutického sedenia. Nebolo to však dieťa, čo ju minulú noc zamestnávalo každé dve hodiny medzi podávaním fľašky a následnom ťažkom zaspávaní. Starosti jej robila mama, ktorej sa už niekoľko dní nevedela dovolať. Pravidelne spolu telefonovali a vôbec sa na ňu nepodobalo, že už týždeň nereaguje na dcérine odkazy na záznamníku.

„Mami, zavolaj mi, prosím ťa. Musím ti toho toľko povedať. Moja kolegyňa mi rozprávala o jednom prípade. Ide o neuveriteľne zanedbanú rodinu, ktorú som mala na starosti pred odchodom na materskú. Musela im zobrať dieťa, hoci som do po-

slednej chvíle verila, že sa tomu dá predísť. Tie podmienky si nedokážeš ani len predstaviť! Bože, aká som vďačná, že Jonathan nepije alebo nedroguje. Aj keď mám pocit, že sa zmenil, odkedy máme Selmu. Niekedy sa mi dokonca zdá, že na ňu žiarli. Ale možno sa iba mýlim a skrátka je toho naňho priveľa. Veď vieš, ako občas reaguje na veci týkajúce sa súkromia. Pamätáš si na našu svadbu? Bože, aký bol vtedy nervózny...“ Cecile s chichotom položila.

Svadba. To bol prenádherný deň! Minimálne taký nádherný, ako keď ju Jonathan požiadal o ruku. Znel tak neskutočne úprimne, keď ju po návšteve divadla v malej reštaurácii na Hardenbergstraße chytil za ruku. Keď sa na ňu pozrel, ako to robieva iba vtedy, keď chce povedať niečo dôležité. S iskrami v zelených očiach, ktoré si všimla zakaždým, keď sa s ňou rozprával.

„Vieš si predstaviť, že sa vydáš za muža staršieho o dvadsať rokov, ktorý má zvláštne záľuby, pracuje s duševne chorými, každé ráno je nevrlý a vyzerá ako škriatok?“

Cecile sa zasmiala, ale dôvodom nebol Jonathanov sebaironický žart. Pobavil ju spôsob, akým ju pozval na prvé rande. „Nešli by ste so mnou na večeru, kým si ešte svojpomocne dokážem vložiť vidličku do úst?“ spýtal sa jej, keď ho raz prekvapila návštevou na geriatrickej. Zdravotná sestra práve opatrne podávala jedlo starej panej a Cecile s Jonathanom ju chvíľu pozorovali. „Iba ak vám nebudem musieť natierať chrbát Alpou,“ odvetila Cecile, čím po niekoľkotýždňovej emailovej komunikácii a vymieňaní si správ na Whats-Appe posunula ich vzťah na novú úroveň.

Ponuke na sobáš sa Cecile zasmiala. Bola v rozpakoch, pretože si nebola istá, čo má Jonathanovi povedať. Nepochybovala o tom, že by sa zaňho mala vydať. Veď je to to najlepšie, čo sa jej kedy mohlo stať. Pochybovala však o tom, či aj preňho bude dobrá partia, ak sa s ňou ožení. Bezvýznamná inšpektorka z Úradu starostlivosti o mládež pochádzajúca z brandenburskej dediny, ktorá s obľubou sleduje telenovely, na koncerte tleska vtedy, keď nemá, nie je práve výhra, ktorú by po svojom boku očakával Dr. Jonathan Dorm z aristokratického Westendu.

Potešila ju mama, ktorá bola hrdá, že Cecile má po svojom boku Jonathana. Čo by povedali iné matky? *Je pre teba pristarý. Je psychológ, takže je zaručene blázon. Ak si nájde inú, zostaneš s dieťaťom na ulici.* Cecilina mama by však také niečo nikdy nevy pustila z úst. Naopak, nebolo nič, čo by svojmu jedinému dieťaťu nedopriala. A potom si jej dcéra našla túto naozaj dobrú partiu a hoci Jonathan nebol bohatý, minimálne jej dokázal zabezpečiť život v meštiackom blahobyte. Blahobyte, ktorý jej mama nikdy nezažila, a preto ho z celého srdca dopriala malej Cecile.

Zo Selminej postielky vyrážalo neznesiteľné ticho.

Žeby ju Jonathan uložil niekam inam? Cecile sa neodvážila priblížiť k postielke. Zostala stáť na prahu spojovacích dverí oddeľujúcich detskú izbu od spálne ako skamenená. Od príchodu Selmy nikdy neboli zatvorené a maličká nevydala ani hláska, ktorý by Cecile nepočula. *Prečo by ju Jonathan bral z postielky? A prečo som si to nevšimla?*

Cecile stála na prahu dverí a pulz sa jej každým úderom srdca zrýchľoval, ako keby sa nad detskou izbou vznášala zlá kliatba. Starostlivo zariadená izba s rozkošnými plagátmi na stenách, plyšovými hračkami na nábytku a jemnou vôňou ruží sa jej zrazu zdala byť hrozivá a strašidelná ako hrobka. Stála tam s trasúcimi sa kolenami v svetlomodrej športovej súprave a napriek všetkému dúfala, že je to iba zlý sen.

S malou Selmou sa vrátili domov iba pred niekoľkými týždňami. Dievčatko bolo zdravé ako repa a hoci ho doposiaľ nevidelo veľa ľudí, každému okamžite vyčarilo úsmev na tvári. Cecile s Jonathanom neukazovali Selmu, ako by to robili iní rodičia. Na sociálnych sieťach nezverejňovali fotokoláže s identickými fotkami bábätka, nerozposielali širšiemu okruhu známych pohľadnicu s roztomilou fotografiou malej, jej mierami a frázou: *Tak už som medzi vami!* A to aj napriek tomu, že Cecile chcela vykričať do sveta: *pozrite sa na ňu, to je Selma, najúžasnejšie dieťa na celej planéte! Zdravé, krásne a poslušné ako anjeli!* Ale Jonathan jej v tom citlivým spôsobom zabrá-

nil. Zlatko, pôrod bol pre obe ťažký a stresujúci. Nemusíme to hneď každému vešať na nos, teraz si potrebujete oddýchnuť. Keby prišla celá naša rodina a priatelia, Selmu by sme vystavili nielen stresu, ale aj riziku infekcie. Viem, že si teraz myslíš, že zo mňa hovorí ustráchaný lekár, ktorý vo svojom povolání zažil veľa nebezpečných situácií a pri vlastnom dieťati chce mať istotu. Máme čas a v žiadnom prípade by sme nemali riskovať. Nech Selma ešte nachvíľu zostane naším tajomstvom a potom to bude pre všetkých veľké prekvapenie!

Teraz však bolo v postielke ticho.

Možno iba spí. Cecile opatrne vkročila pravou nohou do detskej izby. Ved' vždy počujem nejaký zvuk, aj keď spí. Dych alebo šuchot. Začala zuby a zakryla si ústa. Poháňaná neviditeľnou silou, zatiaľ čo vlastný strach sa ju neustále pokúšal zastaviť, stupila aj druhou nohou na mäkký svetlozelený koberec. Na okamih zmätene prebehla očami po izbe. Po plagátoch s medvedíkmi, salamandrami a šteniatkami, aby nakoniec zavisla pohľadom na opakujúcich sa veselých vzoroch detských tapiet, ako keby stratila orientáciu. *Tak dobre.* Pošúchala si tvár a zhlboka sa nadýchla. *Teraz sa pozriem do postielky.* Zdalo sa, že jej v tom zabráni strach, ale napokon zvíťazili obavy o dcéru. Malými rovnomernými krokmi sa blížila k postielke. Keď bola kúsok od nej, zavrela oči. Urobila posledný krok a zostala stáť. Pozbierala všetku odvalu, zhlboka sa nadýchla a opäť otvorila oči.

Krv!

2. kapitola

Jonathan

Kedy konečne potvrdíte, že som schopný výkonu služby „skončíme s týmito hlúposťami?“

Jonathan Dorm neodpovedal hneď nielen preto, že vysoký svalnatý chlap s nakrátko ostrihanými vlasmi a strniskom sa tak rázne bránil terapii. Trvalo takmer mesiac, kým vôbec začal spolupracovať, a dokonca aj teraz, krátko pred rozhodujúcim posudkom, svojmu terapeutovi očividne úplne nedôveroval. *Opäť jeden z tých chudákov, čo radšej skape vo vnútornom väzení, než aby si priznal, že nie je dokonalý.*

Jonathan sa nestal psychoterapeutom z dôvodu, že bol rovnako ako mnohí jeho spolužiaci buď nadšený z učenia Sigmunda Freuda, alebo ho odmietal. Dokonca sa ním nestal ani preto, že vďaka tomuto vednému odboru mal istú zodpovednosť a moc nad ľuďmi, ktorí sa mu zdôverovali. Zvolil si svoje povolanie, pretože miloval ľudí a bolo mu nepríjemné, keď si niekto nemohol vychutnať čas na zemi kvôli traume alebo nešťastným životným okolnostiam. *Velké oči, ja viem, povedal svojmu profesorovi už v druhom semestri. Ale vybrali by ste si terapeuta, ktorý nepremýšľa nad ničím iným iba nad svojimi štvrtročnými úctami?* Profesor sa samolúbo usmial a s dávkou irónie odvetil: *S týmto postojom na dlhej ceste k vašej vlastnej duševnej spáse nezbohatnete.* Dorm nemusel dlho premýšľať nad odpoveďou. *Samotná spása duše je bohatstvom! Ak nenájdem vlastnú, budem bojovať aspoň o to, aby sa to podarilo čo najviac ľuďom.*

„V poriadku, Justin. Takže sa stále cítite byť šikanovaný a uplynulé týždne vnímate ako stratu času. Je tak?“

Dorm sedel v predklone. Ak by sa uvoľnene oprel, čo by mu bolo pohodlnejšie, keďže pri Selme toho veľa nenaspal, mohli by to signalizovať nezaujím. Bežne by si do práce neobliekol potrhané rifle a starý vlnený sveter s vyšúchanými laktami, ale Justin Hollstein pochádzal z poctivej robotníckej rodiny a určite by si nenechal dohovárať od nejakého upraveného snoba. Koniec koncov, robustný policajt k nemu neprišiel dobrovoľne, čo je základný predpoklad úspešnej terapie. Sedenia s Dormom mu predpísal lekár, ktorý mal na starosti jeho oddelenie a stali sa podmienkou jeho návratu do policajného zboru. O to viac si Jonathan uvedomoval, že každý pohľad, gesto či slovo môže ovplyvniť, či s ním bude jeho pacient spolupracovať, alebo ho odmietne.

„Skrátka som toho chlapa zastrelil. Čo mám teraz akože urobiť? Poskladať ho?“

Dorm už zažil veľa policajtov ako Justin. Chlapcov z panelákov sršiacich a nabúchaných testosterónom, ktorí sa pridali k polícii, pretože ich fascinovala chlapčenská predstava slobody, stáť nad zákonom, moci, rýchlej jazdy, strieľania, privilégií a možnosti zmlátiť protivníkov, ak budú mať sprosté reči, a to všetko úplne legálne *na správnej strane zákona*. Aj Justin bol jedným z týchto alfasamcov, čo chcú večer hrdo porozprávať manželke a deťom, ako so svojou jednotkou zaútočili na sklad zbraní, vyprázdnil ho a koľko zločincov pri tom zatkli. Veľký svalnatý chlap, ktorý chcel v podstate konať dobro, ale nikdy poriadne nepochopil, čo *dobro* v skutočnosti znamená.

„Zastrelili ste schizofrenického muža, ktorý sa pokúsil zabiť dve ženy mačetu.“

Dorm uprene sledoval svojho pacienta. „Odvtedy ho vidíte zakaždým, keď zatvoríte oči. Znova a znova. Prenasleduje vás.“

„Kriste, načo som vám to hovoril!“ Hollstein zalomil rukami.

„Načo? Lebo trauma zmizne, keď ju budete pred všetkými tajiť? Alebo preto, lebo chlapi necítia bolesť?“

„Čo to trepete? Už nemám náladu na tieto sračky! Trvá to celú večnosť. Keď prídem s tým kurátorským trulom, jednodu-

cho mi dáte potvrdenie, že som schopný výkonu služby.“ Justin vstal.

„Ukončujete sedenie?“ Dorm sa oprel, ale urobil to iba preto, aby vyjadril nesúhlas s pacientovým odchodom. „Čo by vám v tejto chvíli poradila vaša matka? Odísť alebo zostať?“

„Moja matka by v živote nešla k psychiatrovi. A už vôbec nie k takému, čo hrá niečo také.“ Justin Hollstein ukázal na šachovnicu na malom sklenenom stolíku v zadnom rohu miestnosti.

„Čo má vaša matka proti šachu?“

„Proti šachu nič, iba proti ľuďom, ktorí nerozumejú životu! Myslíte si, že takto vonku funguje svet? Jeden ťah ja, jeden vy. Pekne spravodlivo, nech vyhrá lepší. Hovadiny!“

„Zaujímavé tvrdenie. Ešte nikdy som nevnímal svet ako veľkú šachovnicu, na ktorej môže byť úspešný každý človek, ak bude premýšľať a robiť správne ťahy. Podnetná myšlienka.“

„Čo to trepete, preboha? Ak vonku stojí nejaký chudák s posratou mačetou, nemáte kedy v pokoji zvažovať ďalší ťah. Musíte okamžite reagovať! Oko za oko, on alebo vy, to nie je nijaký posraný terč na strelnici!“

Dorm nachvíľu zavrel oči a poškriabal sa po hlave. „Takže život pre vás nie je šachová partia. V poriadku, Justin. Nazvali by ste svet skôr boxerským ringom, kde každý každého mláti a nakoniec vyhrá ten najsilnejší?“

Hollstein sa zasmial a Dorm mohol iba hádať, aké zážitky z každodennej práce v berlínskom gete sa spájajú s jeho nahnevaným smiechom.

„Teplejšie,“ povedal policajt a chystal sa otočiť k dverám.

„V poriadku. Mám pre vás jeden návrh.“ Dorm vstal a prešiel k malej drevenej skrinke, kde mal vodu, pastilky na cmúľanie a vreckovky pre pacientov. „Urobíme to podľa vás.“ Hollstein naňho nechápavo hľadel, keď vytiahol zo skrine dva páry opotrebovaných boxerských rukavíc a jeden podal Justinovi.

„Čo to má znamenať?“

„Iba malý tréning. V boxe ste predsa dobrý.“

Dorm si natiahol boxerské rukavice. Boli mu trochu malé, ale väčší pár musel nechať pacientovi, ktorého laby skutočne vzbudzovali úctu. „O niekoľko dní sa konečne uskutoční stretnutie s vaším kurátorom. Urobíme to takto. Pokúsite sa ma trafiť. Ak sa vám podarí dať mi tri rany, potvrdím, že ste práceschopný.“

A opäť sa objavili. Otázniky v očiach obra prekypujúceho silou, ktorý absolútne nezvláda situáciu, najradšej by zutekal do detskej izby a zabuchol za sebou dvere.

„Nechcem vám ublížiť!“

Justin Hollstein odrazu vyzeral ako tínedžer, ktorému prvá priateľka na návšteve zábavného parku navrhne, aby si zahral silomer. Nemôže nič vyhrať. Ak udrie kladivom dostatočne silno a zazvoní zvonec, iba splní jej očakávanie. Ale beda mu, ak sa to nepodarí a netrafi alebo, nedajbože, nebude mať toľko sily, ako si myslel.

Odhliadnuc od pozoruhodného vzrastu, Justin bol vyškolený mestský policajt s dobrou kondíciou a vynikajúcimi znalosťami na boj zblízka, ktorého sprostý, takmer päťdesiatročný cvokár úplne seriózne požiadal, aby proti nemu boxoval. Nie v ringu, ale v spartánsky zariadenej ambulancii s laminátovou podlahou.

„Neublížite mi.“ Dorm si rukami chránil tvár a začal poskakať. „Nezabudnite na obranu!“

Justin sa ani nepohol. Pri svojej práci bol zvyknutý na provokovanie od slabších a jeho každodenným chlebom bolo nechať sa vyprovokovať.

„Naozaj to myslíte vážne?“

„Absolútne! Tri zásahy a môžete sa vrátiť do služby. Poďme na to!“

Dormove pohyby pacientovi prezradili, že terapeut má aspoň základné znalosti z boxu. Po niekoľkosekundovom vyčkávaní si policajt natiahol rukavice a zľahka sa predklonil. Nepresvedčivo vystrelil pravačkou Dormovým smerom, ale ten sa s ľahkosťou uhol, ako keď mačka uskočí pred úderom leňochoda.

„To je všetko?“

Dorm čoraz rýchlejšie a obratnejšie poskakoval okolo pacienta, až sa zdalo, že postupne sa v Hollsteinovi prebúdzajú ctižiadosť. Druhý úder bol rýchlejší a silnejší, ale psychiater sa mu opäť bez problémov uhol.

„Človeče, naozaj sa chcete so svojou traumou vyrovnáť sám? Bez pomoci hlúpeho cvokára, ktorý tak či tak nemá potuchy o tom, ako funguje svet vonku? Vylepšujem svoju ponuku. Stačí jeden zásah a dostanete potvrdenie!“ Dorm nečakane vystrelil pästou a iba niekoľko centimetrov od Hollsteinovej brady spomalil úder, ktorý by bol v reálnom boxerskom zápase knokautom.

„Ty vole, to ako vážne?“ Policajt konečne odhodlane zdvihol päste a prísne sa zadíval Dormovi do očí.

„Ten chlap s mačetami je na vine, že zakaždým, keď zavriete oči, vidíte jeho obraz. Predstavte si, že ja som ten chlap. Dorazte ma!“

Justin Hollstein zrazu prekvapujúco poskakoval okolo Dorma, sledoval ho očami a zahnal sa. Dorm vyhodnotil pohyb a uhol sa. Dvakrát po sebe udrel pästami brániaceho sa policajta, ktorý odhodil počiatočné zábrany a s plnou vážnosťou sa pustil do boja. Znova a znova sa pokúšal zasiahnuť Dorma, ktorý mu nedal šancu.

Terapeut napokon cúvol a stiahol si boxerské rukavice. Jeho pacient ho ani raz netrafil. „Justin, toho chlapa si neviete vytĺcť z hlavy. Tým, že ste ho zabili, sa stal súčasťou vášho života. Ak nechcete, aby vás a všetkých, ktorých milujete, prenasledoval ako zlý duch, musíte sa mu postaviť tvárou v tvár. Čím skôr, tým lepšie.“

Policajt sa potil a rýchlo dýchal. Sklopil päste a pozrel sa na Dorma jasným pohľadom, ktorý Jonathan často vídal u svojich pacientov. *Čo sú to za hlúposti? zrazu vystriedalo Vďaka za pomoc!*

„Keď uvidíte chlapa s mačetou, skúste sa otočiť.“

„Čože?“

„Vždy sa pozeráte iba na muža, ktorého ste zavraždili. Ak otočíte svoje myšlienky, uvidíte namiesto neho dve ženy.“

„Tie, ktoré chcel zabiť?“ Hollsteinovi sa zlomil hlas.

„Nevinné ženy, ktoré sú stále nažive, pretože ste zabili muža, ktorý im chcel odseknúť hlavy. Otočte sa páchatelovi chrbtom a pozrite sa na obeť. Do ich vďačných očí. A do vďačných očí ich rodín.“

„Dobre...“ Justinovi stekala po výraznej brade slza a stratila sa v strnisku.

„Doteraz ste zvládali terapiu lepšie, než si myslíte. Ale ak budete k sebe úprimný, potom určíte viete, že ste ešte nedorazili do cieľa. Napriek tomu sa teším na rozhovor s vašim nadriadeným. Dovtedy ešte považujem o vašom vývoji.“

Hollstein naklonil hlavu a s očakávaním sa zadíval na Dorma.
„Mal by som ešte jednu otázku.“

„Šachbox!“

„Čo?“

„Určite sa chcete spýtať, prečo som taký dobrý. Už od piatich rokov trénujem šachbox. Muž proti mužovi, jedna partička šachu, potom kolo boxu. Pôvodne malo ísť o umelecké predstavenie, ale stal sa z neho ozajstný šport. Mysel, stratégia, pohyb a fyzická sila sa spojili do jednej disciplíny. Ten, kto chce zvíťaziť, musí byť múdry a schopný brániť si kožu. Myslíte, že by ste sa vedeli stotožniť s takýmto obrazom sveta?“

„Možno som vás podcenil.“

Dorm si vychutnával uznanie, ktoré prezrádzal Hollsteinov pohľad. Pokrčil ramenami, prešibane sa usmial a povedal: „Ach, to robí veľa ľudí. Ale väčšinou iba raz!“

3. kapitola

Len čo sa Jonathan rozlúčil s pacientom, vkráľol do papúč. Ko-
nečne si môže vyzuť zatuchnuté tenisky so zošúchanou pod-
rážkou, ktoré nosieval rovnako nerád ako škrobenú košeľu
s kravatou, keď ešte pracoval na plný úväzok na klinike. *Ďalšia
výhoda samostatnosti.* Chcel si zaznačiť ešte zopár poznámok, aj
keď sedenie s Justinom nepatrilo k tým, ktorých priebeh a vý-
sledky do ďalšieho stretnutia zabudne. K jeho úlohám však
patrila aj dokumentácia priebehu terapie. Jonathan zazíval. *Tri
sedenia za sebou, a ešte aj v sobotu.* Ale čo má robiť? Presta-
hovanie ambulancie do suterénu bolo nákladné, rovnako ako
renovácia podkrovia. Neostávalo mu teda nič iné ako pracovať
aj cez víkend. Navyše veľa jeho pacientov bolo zamestnaných,
takže víkendové sedenia im vyhovovali. *Doteraz som si nestíhol
vypiť ani šálku kávy.* Luisa, ktorá k nemu chodievala na terapiu
asi rok, mala predchádzajúci večer nečakaný telefonát od muža,
ktorý ju najprv miloval, potom podviedol, zasnúbil sa s ňou
a napokon ju opustil kvôli jej sestre. Bola celá bez seba, bez-
prestania rozprávala a pomedzi to plakala. Jonathan bol šťast-
ný, že sa mu ju podarilo stabilizovať aspoň do takej miery, že
nepotrebuje lieky.

Potom prišiel Kurt, ktorý ako tínedžer zavinil smrteľnú do-
pravnú nehodu. Znova ospevoval svoju spolužiačku, ale slová
nadšenia boli evidentne adresované jej staršiemu bratovi. Ibaže
si to odmietal priznať. Dorm v ten deň cítil pocit zadosťučine-
nia iba vďaka sedeniu s Justinom Hollsteinom.

Tak teda poďme na to! Vo chvíli, keď Jonathan otvoril laptop,
z myšlienok ho vytrhol krik.

„Je preč!“ ozvalo sa zhora a náhlivé kroky sa približovali jeho smerom.

Nešlo o to, čo povedala jeho žena, ale o to, ako to povedala. Strach, beznádej, zúfalstvo v hlase. Jonathan okamžite odložil počítač, vyskočil z kresla a utekal na chodbu.

„Čo sa stalo, zlatko?“

Cecile dobehla na vrchné odpočívadlo a rútila sa za Jonathanom.

„Selma zmizla! Postieľka je prázdna. A všade je krv!“

„Čože?!“

Cecile zbehla do suterénu. Vrhla sa Jonathanovi do náručia a objala ho tak silno, až sa takmer nemohol pohnúť. Opäťoval jej objatie jemnejším stiskom a pobožkal ju na krk, ako to robieval vždy, keď sa bála alebo bola smutná.

„Rýchlo, musíme ju nájsť! Prosím ťa, Jonathan, urob niečo!“

„To nemôže byť pravda!“

Jonathan cítil, ako sa všetko okolo neho scvrkáva. Miestnosť, vzduch, vlastné telo. Zrazu mal pocit, že všetko sa okolo neho ovíja ako pytón, ktorého zovretie je každým nádychom čoraz silnejšie.

„Jonathan, prosím ťa, urob niečo! Čokoľvek!“ Cecile vyzerala, že je na pokraji nervového zrútenia.

„Vravíš, že v postieľke je krv?“ Jonathan sa pokúsil zaostriť, striasť zo seba pytóna a neprepadať panike.

„Selma!“ zúfalo vykrikla Cecile a z očí jej vytryskli slzy.

„Počkaj tu!“

Jonathan sa vymanil z jej zovretia a vybehol na prvé poschodie. Vrútil sa do detskej izby a lapajúc dych sa naklonil nad postieľku.

Nie, to nemôže byť pravda! Odkiaľ je tá krv? Panebože, nie!

Rýchlo preletel pohľadom vedľajšiu spálňu, kde nevidel nič neobvyklé. Skontroloval kúpeľňu a nazrel do podkrovia, kde mal predtým ordináciu. Prezrel si vrecká, aby sa uistil, že kľúč má stále pri sebe. *Mám ho iba ja. Okrem mňa sa tam nikto nedostane. Žeby bola dolu?*

Jonathan zbehol po schodoch. Rozrazil dvere do obývačky, kde Cecile o tomto čase zvyčajne ležala na pohovke so Selmou v náručí a počúvala jedno z detských cédečiek, ktorému malá ešte nerozumela, ale Cecile navodilo príjemný pocit. Vlnená prikrývka, ktorú si zvykla prehodiť cez nohy, ležala na opierke zhúžvaná presne tak ako minulý večer. Ale po Selme ani stopy. Jonathan sa vrátil naspäť do chodby a pohľad mu padol na kuchynské dvere. *Ale ako by sa sem malá dostala?* To je jedno, prehľadá každý kút. Malá a staromódne zariadená kuchyňa z osemdesiatych rokov však bola prázdna a nič nenasvedčovalo tomu, že by sa tu stalo niečo nezvyčajné.

„Kristepane, Cecile...“ zašepkal, aby ho nemohla počuť.

„Aký je PIN kód od telefónu? Okamžite musíme zavolať políciu!“

Ceciline slová ho zaujali a rýchlo vybehol z kuchyne. „Čo si vravela?“

Cecile držala v ruke starý iPhone. „Našla som ho v ordinácii na nabíjačke.“

„Prosím ťa, odlož to.“ Jonathan zrazu hovoril pokojnejšie a spomalil krok.

„Čo to hovoríš? Okamžite musíme zavolať políciu, aby nám pomohli!“

„Nie, nemusíme. Polož ten mobil.“ Jonathan sa rozprával s Cecile ako so ženou, čo sa chystá skočiť zo strechy.

Ignorujúc jeho slová, zapla mobil a zistila, že na núdzový telefónát nepotrebuje PIN.

„Dost!“ zakričal Jonathan, až sa Cecile mykla. „Prepáč, zlatko. Nechcel som ťa vystrašiť, ale teraz odlož ten mobil. Viem, čo musíme urobiť.“

Pozrela sa naňho, ako keby bol cudzinec. Ako keby práve vystrelil z úkrytu v tmavej uličke a držal jej nôž pod krkom, schopný kedykoľvek ju podrezať. Ibaže v ohrození nebol jej, ale Selmin život.

„To hádam nemyslíš vážne!“

„Cecile, už sme o tom hovorili. Nesmieš sa rozprávať o dieťati s nikým mimo tohto domu!“

„Mimo tohto domu?“ Cecile sa šokovane pozrela na Jonathanu. „Ty si sa úplne...“

Skôr než Jonathan stihol niečo povedať, jeho manželka vytočila tiesňovú linku. Z telefónu sa ozval vyzváňací tón. Jonathan neveriacky pokrútil hlavou a roztrasenou rukou si prehrabol vlasy. Potom sa pozrel na Cecile pohľadom, akoby mu to trhalo srdce, a tlmným a zároveň jasným hlasom povedal: „Mrzí ma to, zlatko, ale nesmiem ti dovoliť zavolať pomoc!“